AL TREILEA LAUREAT AL CAMPIONATULUI — DINAMO București

O ECHIPĂ CU DOUĂ FAȚETE

Nicicînd în decursul celor două decenii de participare în Divizia A, dinamoviștiii bucureșteni n-au trecut prin asemenea emoții, în ultimele etape ale turului în **Ștefan cel Mare** socotindu-se punctele necesare evitării retrogradării !

La aceasta invita nu atît situația de neinvidiat a echipei în clasament (locul 12, doar cu trei victorii și golaveraj negativ : 14—18 !) cît mai ales, modul cum aceasta evolua. Jocul stereotip, static, lipsit de vigoare și ambiție, reflecta în teren disensiunile ce mocneau în afara lui. Au recunoscut-o de altfel cu toți, jucători și antrenori, în analiza după prima etapă a returului ce consemnase o nouă înfrîngere, pe teren propriu, plasînd totodată pe dinamoviști pe un loc ce devenise de trei etape, fatidic: 12.

„Nu mai știm să jucăm simplu, direct ca altădată. Ne complicăm tocmai din dorința de a realiza mai multe" — spunea cu acel prilej jucătorul **Haidu**, intuind o cauză reală. Într-adevăr, formația bucureșteană de nerecunoscut în prima parte a campionatului, atributele jocului ei erau abandonate iar experimentările făcute dovedeau mai degrabă derută decît urmărirea unei perspective. Axul central al echipei, altădată onorîndu-și denumirea, era acum complet dereglat. Jocul hazardant al lui **Boc** nu se armoniza deloc cu cel al căpitanului echipei, **Nunweiller III**, folosit și pe o parte care nu-i convenea (cine nu-și amintește acel 2—4 cu **„U" Cluj ?**). Tînărul **Dinu**, după ce se rodase alături de **Nunweiller III** ca fundaș central, nu-și găsea deloc cadența ca mijlocaș cu rol laborios. Iar atacul... **Pircălab** nu înscrisese nici un gol, **Haidu** și **Naghi** nu-și mai aminteau de cînd nu mai marcaseră, iar lipsa lui **Frățilă** rămăsese ultima circumstanță atenuantă.

TREI „STÎLPI" AI APĂRĂRII

POPA

DATCU

ȘTEFAN

Echipa acționa complet debusolat, pînă și evoluțiile individuale ale unor jucători cunoscuți pentru bagajul lor tehnic și experiența competițională, fiind astfel evident mascate. Căderea abisală de pe locul I la 12 (doar în decurs de patru etape), urmată de o stabilizare în zona minată a clasamentului, aveau deci, dincolo de caracterul lor neașteptat, cauze reale.

După cum și senzaționalul retur al echipei dinamoviste, renăscută ca pasărea Phoenix, a avut cauze precise.

Cine putea prevede că tocmai înfrîngerea din fața **Petrolului** la București, la reluarea returului, va însemna nu începutul ci sfîrșitul degringoladei ? I-am văzut pe dinamoviști în meciul următor la **Craiova**, unde au obținut oxigenul necesar refacerii. Au luptat acolo fără menajamente dar lucid, sprijinindu-se reciproc. **Varga**, reintrat într-un moment greu pentru echipă, liniștea iureșul adversarilor și ordona propria ofensivă. **Boc** s-a văzut nevoit să renunțe la numere personale, ce-i drept contaminat și de abnegația lui **Stoenescu** care debutase ca „om de sacrificiu", marcîndu-l strîns pe Oblemenco. În aceste condiții, **Dinu** putea într-adevăr să penduleze între cele două careuri, fiind totuși fundaș central. Și dacă reduta clasică a dinamoviștilor bucureșteni — apărarea — fusese refăcută, atacul putea reveni și el la maniera obișnuită a contraatacului, celor două aripi alăturîndu-li-se, cu tot mai mult aplomb, tînărul **Dumitrache** care, cu șapte goluri înscrise, a devenit golgeterul echipei. **Pircălab, Haidu și Naghi** au spart ghiața și pentru a-i încuraja, venea mereu, din liniile din spate **Dinu** care, cu cele șase goluri înscrise, constituie un exemplu singular printre fundașii centrali ai primei noastre divizii.

Apăruse, evident, în formația dinamovistă, o nouă repartizare a forțelor, o mai judicioasă organizare tactică a jocului. Calmul și redobîndirea încrederii au fost, în asemenea condiții, un corolar firesc, jucătorii acționînd acum cu mai multă dezinvoltură și prospețime, luptînd într-adevăr pentru victorie pînă în minutul 90.

Evoluția în clasament a fost de această dată ascendentă, refăcînd în sens invers drumul parcurs în tur. Intre etapele 15 și 19 Dinamo București a ajuns de pe locul 12 pe 3, doar la două puncte de lider ! O suită de zece victorii, întreruptă doar de înfrîngerea de la Arad, a plasat definitiv echipa din Ștefan cel Mare pe podiumul premianților acestui campionat jubiliar acordîndu-i și titlul onorific, alături de Steaua, de campioană a returului.

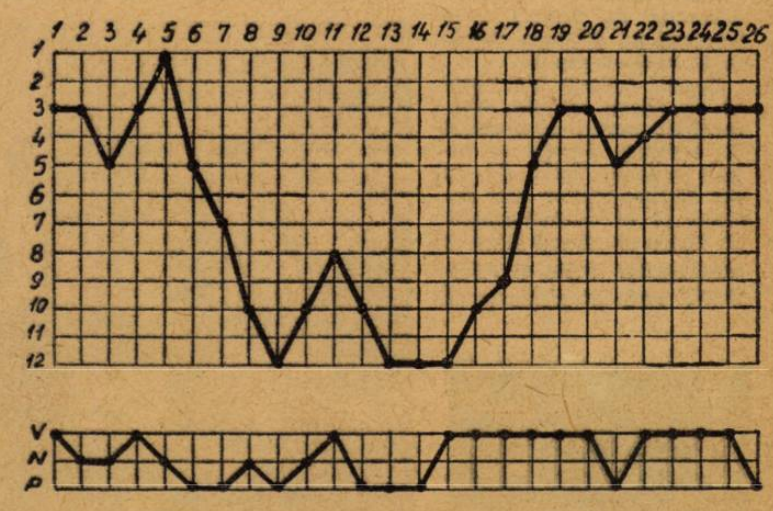

Graficul de sus reprezintă locurile ocupate de Dinamo București în clasament după fiecare etapă ; cel de jos — rezultatele obținute (V = victorie ; N = meci nul ; P = meci pierdut)

Antrenorul Bazil Marian ne spunea cu puțin înainte de încheierea acestuia că Dinamo București a pierdut campionatul tocmai acolo, la Arad. Noi credem că l-a pierdut în tur, atunci cînd ECHIPA, nu un jucător sau altul, a evoluat foarte slab, mult sub nivelul valorilor care o compun. Și am avut noi dovezi în acest sens, cu prilejul ultimului meci al campionatului cînd dinamoviștii au pierdut neonorabil la **Cluj**, în maniera turului, ca apoi, la un scurt interval, să dobîndească spectaculos, la diapazonul returului, **Cupa României.**

Sub semnul căreia din aceste ultime și contradictorii evoluții, se vor prezenta dinamoviștii bucureșteni în noul campionat ?

Paul SLAVESCU

REFLECȚII LA ÎNCHEIEREA CAMPIONATULUI

MENTALITATEA JUCĂTORILOR — O CARENȚĂ A FOTBALULUI NOSTRU

Statisticienii au mai trecut în agendele lor documentare încă un sezon de fotbal. Dincolo de cifre, ce constatări se impun ? Puține la capitolul „speranțe", întrucît micile bucurii și satisfacții ce ne-au fost oferite n-au avut darul nici măcar să ne consoleze cît de cît, deoarece balanța lipsurilor generale ce persistă de ani de zile în fotbalul românesc înclină tot mai mult spre mediocritate și inferioritate față de ceea ce ne este dat să vizionăm ocazional pe micul ecran.

Una din aceste lipsuri care și-a întins periculos tentaculele peste toate echipele noastre, indiferent unde activează ele, își are origina în MENTALITATEA NESĂNĂTOASĂ prezentă în cele mai mici detalii în comportamentul a foarte mulți jucători. Microbul acesta deosebit de virulent viciază în permanență atmosfera de muncă din sînul echipelor, contagiind, într-un fel, pînă și pe acei care pornesc la drum cu intenții bune.

Vă amintiți că înaintea returului antrenorii echipei Rapid București au muncit cot la cot cu jucătorii o iarnă întreagă pentru o nouă idee de joc, aceea cu „libero". La primul insucces, în urma unei ședințe furtunoase, feroviarii speriați de efortul ce li se cerea la antrenamente și în timpul jocului i-au determinat pe antrenori să renunțe **inxplicabil** la propriile lor proiecte. Motivul: echipa nu are potențial pentru noua tactică, deși ei ceruseră să se facă ceva schimbări în dinamica jocului. Dar, după cum **s-a** văzut, jocul bun împotriva echipei Steaua a reprezentat doar un moment mai mult de ambiție al jucătorilor, deoarece de atunci echipa feroviară s-a dovedit incapabilă de a mai reedita comportarea din meciul cu Steaua. Firește că acum sîntem în măsură să afirmăm cu certitudine că **numai comoditatea jucătorilor a fost aceea care i-a pus în postura de a refuza însușirea noii idei de joc care, la drept vorbind, cere un volum de muncă mai intens și de lungă durată.** La un alt pol se situează echipa Dinamo București care ne-a edificat pe deplin asupra acestei probleme și anii săi de experiență au dat destule rezultate pozitive. De altfel, la început nici jucătorii formației din șoseaua Ștefan cel Mare nu erau dispuși sută la sută să facă eforturile ce le impunea jocul cu „libero". Dar spre deosebire de clubul Rapid, acolo actorii n-au avut încotro și au trebuit să urmeze cu fidelitate orientarea dată de conducerea tehnică a clubului. Este o diferență de mentalitate, nu-i așa ?

Alt aspect al problemei pusă în discuție. La cîteva ședințe organizate de F.R.F. pe diverse teme acute ale fotbalului, o serie de antrenori din Divizia A au făcut destule referiri la mentalitatea dăunătoare care persistă în fotbalul nostru, mentalitate exprimată în nuanțe și moduri diferite. **Jucători care întîrzie la antrenamente, jucători care dovedesc comoditate pe teren și lipsă de responsabilitate față de culorile clubului în care activează, jucători care înlocuiesc odihna și viața ordonată proprie unui sportiv de performanță cu „ore de relaxare" prin baruri și restaurante, pentru a sărbători cine știe ce succes facil... Ca să nu mai amintim de alte scene penibile pe care în limbaj gazetăresc le denumim „atitudine ireverențioasă" față de arbitri, de antrenori și de conducătorii secțiilor și cluburilor de fotbal.**

Concret. Din orașul Craiova am primit scrisori de la suporterii „Universității" care ne relatau că **Niță, Marian Popescu, Oblemenco** și alții, crezîndu-se de pe acum mari vedete ai unei echipe pe care numai ghinionul a împiedicat-o „să meargă la titlu", și-au schimbat terenul de antrenament cu atmosfera amețitoare a localurilor. Și s-a văzut cît de scump era să plătească reprezentanta fotbalului oltean o asemenea concepție retrogradă a sportivilor ei !...

Farul ne-a oferit și el o mostră de mentalitate. Impetuosul atacant Iancu, cu calitățile lui certe dar și cu capriciile lui a fost în permanență prilej de discuție în presă. Pus pe tușe de antrenor în urma unor serioase abateri chiar față de Virgil Mărdărescu, Iancu, fără să se corijeze, **a fost introdus în echipă în meciul cu Progresul numai pentru că un număr de simpatizanți ai atacantului central ceruseră în cor pe stadion, înaintea partidei, introducerea lui în formație.** Localnicii, ce-i drept, au cîștigat cele două puncte cu Iancu în echipă, dar cît de mult s-a adîncit prăpastia între amintitul jucător și antrenorul său !

Asemenea concepții, netolerate în fotbalul altor țări, și-au pus tot mai serios amprenta negativă asupra raporturilor dintre jucători și ceilalți factori răspunzători din fotbalul românesc. **Aproape că nu există diferență de comportament fie că el se petrece la nivelul cluburilor din care aparțin jucătorii, fie la nivelul loturilor reprezentative.** Pe bună dreptate cineva ne-ar putea întreba : **Bine, dar toate acestea sînt arhicunoscute, pînă în cele mai mici amănunte. De ce nu se iau o dată niște măsuri radicale ?** Tocmai aici este „nodul gordian" pe care nimeni nu s-a încumetat să-l taie. În loc de a pune mîna pe un bisturiu tăios, cu care să se curețe totul de la rădăcină, **s-a ales calea a fel de fel de concesii și compromisuri,** toate în folosul recidiviștilor și nicidecum al fotbalului.

Numai așa se explică de ce antrenorii, birourile secțiilor de fotbal și chiar F.R.F. au ajuns să fie la cheremul jucătorilor și nu invers. E îngrijorător să vezi cum factori de răspundere care sînt chemați să schimbe mentalitatea învechită a jucătorilor dau neputincioși din umeri argumentînd că „asta este situația" ca și cum ne-am afla în fața unei fatalități.

În toamnă s-au făcut promisiuni că se va trece în sfîrșit la ebalorarea unui act normativ în care să se stipuleze cu precizie atît drepturile cît și îndatoririle jucătorilor, document care ar fi dus fără doar și poate la o cu totul altă atmosferă de muncă în cadrul echipelor. Din proprie inițiativă, unele cluburi și asociații sportive, luînd-o înaintea F.R.F., au redactat un fel de regulamente de ordine interioară. F.R.F. promisese că le va studia cu atenție pentru ca pornind de la acestea să-și formuleze niște păreri și concluzii proprii și solide pentru a le pune neîntîrziat în practică. **Din păcate, totul s-a rezumat la simple și inofensive intenții. Așa că nu-i deloc surprinzătoare constatarea că chiar și acele regulamente s-au dovedit aproape formale, fără eficacitate, fie din lipsa de autoritate și consecvență a acelora care erau chemați să le traducă în viață, fie din motive de ordin subiectiv, ce țin de slaba muncă educativă și de imixtiunile acelor „binevoitori" ai fotbalului care nu se dau în lături pentru a cocoloși manifestările negative ale jucătorilor în culpă.**

Nici măcar nu putem vorbi de existența unui curent puternic de opinie, jos la echipe, pentru înlăturarea actualelor stări de lucru. Am participat la o serie de ședințe de analiză după jocurile de etapă ale returului. Cît de formale au fost acestea ! O critică la suprafață făcută de antrenor apoi urma o tăcere mormîntală din partea jucătorilor ca și cum nu ei ar fi fost în teren în ziua precedentă.

Trebuie să recunoaștem deschis că în prezent în fotbalul nostru, spre deosebire de alte laturi ale vieții cotidiene, critica e inexistentă, totul decurgînd după un tipic: **nimeni să nu se supere, peste tot să fie liniște.** Dacă se încearcă a se face puțină vîlvă în jurul unui caz atunci finalul devine ridicol, ca pe timpul lui Caragiale : **„Pupat piața Independenței".**

Sîntem în plină vacanță și campionatul viitor aproape că bate la ușă. Ce trebuie făcut, de unde să începem această muncă de schimbare a acestei mentalități ? O ieșire din cercul vicios **ar fi aceea de a ne hotărî a elabora o dată pentru totdeauna cu claritate toate obligațiile și drepturile acelora care se dedică cu adevărat fotbalului de performanță.** Procedînd așa vom înlătura suspiciunile, echivocurile, arbitrariul, vom înlătura treptat, treptat, atmosfera pe care am respirat-o și care ne-a făcut să batem pasul pe loc ani și ani de-a rîndul. **Concomitent cu aceasta, munca educativă, cu toate mijloacele pe care ni le pune la dispoziție, trebuie să acționeze ferm, operativ și cu maximum de intransigență.**

Luînd astfel de măsuri, am putea vorbi în viitorul apropiat despre o altă față a fotbalului românesc, un fotbal ai căror jucători să respingă apatia, dezinteresul, lenea, indisciplina și cocolosirea lipsurilor.

Stelian TRANDAFIRESCU